Kızıl Bayrak

Broşür Dizisi - 1

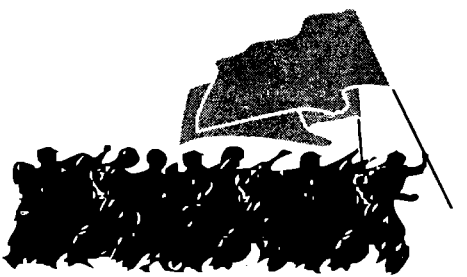
İSTANBUL SENDİKA ŞUBELERİ PLATFORMU ve İŞÇİ KURULTAYI GİRİŞİMİ ÜZERİNE

Reformist-Sendikalist-Pasifist Cendereyi Aşarak SINIF MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

İSTANBUL SENDİKA ŞUBELERİ PLATFORMU ve İŞÇİ KURULTAYI GİRİŞİMİ ÜZERİNE

Reformist-Sendikalist-Pasifist Cendereyi Aşarak

SINIF MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Tiryaki Hasan Paşa Cad.
Osman Kafkas Han 54/3
Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: 0 (212) 632 73 56

Kızıl Bayrak Broşür Dizisi-1

Dizgi, tasarım ..... : *Kızıl Bayrak* Gazetesi
Baskı ..... : A.Cem Matbaacılık San. ve Tic.
İSTANBUL
Baskı Tarihi ..... : Ocak 1995 - Birinci Baskı

İ Ç İ N D E K İ L E R

SINIF MÜCADELESİNİ YÜKSELTMEK İÇİN REFORMİST-SENDİKALİST-PASİFİST CENDERE AŞILMALIDIR 4
Yönelişin Zaafları 5
Ara Kademe Sendikacıların ve Reformist Grupların Platformdaki Konumu 6
Platformu "Tabana Yayma" ve "İşçi Kurultayı" Girişimi 7
Reformist-Sendikalist Pekişme ve Bürokratik Kurumsallaşma 9
Anti-Demokratik Bürokratik İşleyiş ve Kurumsallaşma . 10
Reformist-Sendikalist Pekişme 10
Genel Direniş Görevi Karşısında Pratik Tutum 11
Platform Mevcut Haliyle "Kaldıraç" Olamaz 13
Şubeler Platformuna Nasıl Bir Müdahale 14

SINIF MÜCADELESİNİ YÜKSELTMEK İÇİN REFORMİST-SENDİKALİST-PASİFİST CENDERE AŞILMALIDIR!

İktisadi krizin ve sömürgeci savaşın faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yüklemeye çalışan kapitalist saldırı, işçi hareketinde yeni bir yükselişin dinamiklerini de hızla geliştiriyor, olgunlaştırıyor. Şiddetlenerek devam eden saldırının açığa çıkmaya başlayan yıkıcı sonuçları işçi ve emekçi kitlelerdeki hoşnutsuzluğu öfkeye, beklentiyi tahammülsüzlüğe, eylem isteğini eyleme doğru büyütüyor. Mevcut merkezi sendikal yapıların mücadelenin acil ihtiyaçlarına yanıt veremediği, sendikacı kılıklı hainlerin sermaye ile açık bir işbirliği içinde olduğu koşullarda, öncü işçilerin alternatif örgütlenme ve önderlik arayışları da yoğunlaşıyor. Son aylarda sendika şubeler platformunun, sınıfın belirli öncü kesimlerinin gündeminde yeniden önem kazanması ve bir işçi kurultayı örgütleme girişimi, hiç kuşkusuz, sınıf hareketinde gelişen mücadele dinamiklerinden ve yukarıdaki arayışlardan bağımsız bir gelişme değildir. Belirli öncü kesimler için bu yöneliş, serma-

yenin saldırılarına karşı sınıfın genel direnişinin örgütlenmesinde şubeler platformundaki önderlik beklentisinin ve yanısıra ona bu yönde müdahale isteğinin bir ifadesi olmaktadır.

YÖNELİŞİN ZAAFLARI

Ne var ki bu yöneliş, genel olarak sınıf hareketinin, özel olarak mevcut ileri işçilerin politik ve örgütsel alandaki gerilik ve zayıflıklarının damgasını da taşımaktadır. Platformun geri reformist-sendikalist anlayışı, onun bir sonucu olan bürokratik işleyişi, mücadele programından ve eylem çizgisinden yoksunluğu, platforma katılan ileri ve öncü kesimler tarafından, şu ana kadar ciddi bir sorgulama, tartışma, mücadele konusu yapılmamıştır. Örgütsüzlük, reformist-sendikalist geri bilinç, ufuksuzluk, devrimci bir enerjiden ve militan bir kararlılıktan yoksunluk, yılgınlık, yorgunluk; tüm bunlar bugünkü ileri kesimlerin temel zaaflarıdır. 20 Temmuz eylemleri de bu gerçeği bir kez daha göstermiştir. Sendika şubeler platformunun mevcut haliyle "alternatif" bir çıkış yolu olarak görülmesinde, ileri işçilerin yukarıda sıralanan *gerilik ve zayıflıkları* ve ara kademe sendika bürokratlar eliyle platforma hakim kılınan reformist-sendikalist *çizgi* arasındaki uyum -şimdilik- belirleyici olmaktadır. Ama bu uyum, içinde farklı ve çelişen çıkarları da barındırdığından, değişmenin ve dönüşmenin dinamiklerine de sahiptir. Çünkü ileri işçilerin platforma yönelişi, "küçük" bürokratların büyük koltuk hesaplarından farklı olarak, sermayenin saldırılarına karşı bir genel direniş dinamiğinin ve bu yönde bir mücadele isteğinin ifadesidir.

ARA KADEME SENDİKACILARIN ve REFORMİST GRUPLARIN PLATFORMDAKİ KONUMU

Peki, bu mücadele dinamikleri, sendika şubeler platformunun mevcut sürecini ve gündemdeki işçi kurultayı girişimini ne ölçüde belirliyor, ne ölçüde etkiliyor? Bu soruyu yanıtlamak için, gerek *platforma katılan* ileri işçilerin platform içindeki konum ve eğilimlerini, gerekse *platformu denetim altında tutan* ara kademe bürokratların ve reformist grupların konum, çıkar ve hesaplarını tahlil etmek gerekir.

Bu bürokratlar ve onların kuyruğuna takılan -sınıfın kuyruğuna takılsalar hiç kuşku yok ki şimdikinden daha "ileri" gidebilecek olan!- yeni liberaller, sermayenin saldırılarına karşı sınıfın genel direnişini örgütleme niyeti ve çabası içinde midirler? Yıllardır "genel grev-genel direniş" şiarının sözde sol lafazanlığını yapan, kurultaylar örgütleyen, eylem kararları alan, ama sıra bu kararları hayata geçirmeye geldiğinde, eldeki güçleri ve olanakları bu yönde militan tarzda örgütlemekten ve seferber etmekten de her seferinde ısrarla kaçan bu "küçük" bürokratlar için, bugün değişen nedir? Yeni "işçi kurultayı" girişimi ve platformu "tabana yayma" çabası, bu "küçük" bürokratların gerçek bir önderlik sorumluluğunun bilincine nihayet vardıkları ve sermayenin saldırılarına karşı direniş görevine sarıldıkları anlamına mı geliyor? Yoksa, bu "dürüstlük ve namusluk" abidesi sendikacılar, sınıf mücadelesindeki geçmiş 7 yıllık icraatlarının "namuslarını" biraz lekelediğini kavradılar da, şimdi temizlemeye mi çalışıyorlar? Yoksa, kapitalist saldırılara karşı yıllardır kuru sıkı ajitasyon ve sözde muhalefet ile yeti-

nen bu bürokratların akılları tam da sendika ve konfederasyon seçimleri yaklaştığında mı başlarına geldi!

Platformu "tabana yayma" ve "işçi kurultayı" girişimleri, sendika bürokratları ve reformistler için bir misyon değişikliği değildir. Eski misyonlarını, yeni dönemin değişen koşul ve ihtiyaçlarına uyarlayarak ayakta tutma, sürdürme çabasıdır. Sendika şubeler platformu, kitle mücadelesinden ve dinamiklerinden koptuğu ve ondan korktuğu ölçüde, taban ile canlı ve sıkı bağlar geliştiremedi, geliştirmedi. Geçmiş dönemde sadece lafta kalan muhalefetleri, platformun, ondan beklenti içinde olan belirli öncü işçi kesimlerine gitgide daha az güven vermesi sonucunu doğurdu. Tüm bunlar, ara kademe bürokratların "sınıfın mücadelesi için iyi kötü bir şeyler yapmaya çalışıyorlar" imajını zedeledi, platformun itibar kaybetmesine yol açtı. Dolayısıyla küçük koltuklarını koruma ve yeni büyük koltuklar için yatırım yapma misyonlarını da zora soktu.

PLATFORMU "TABANA YAYMA" ve "İŞÇİ KURULTAYI" GİRİŞİMİ

İçine girdiğimiz dönemde bu sendikacıları "harekete" geçiren, platformu "tabana yayma" ve "işçi kurultayı" girişimini yakıcı kılan etkenler nelerdir? En önemli etken, tabandan ve öncü işçilerden yükselen eylem basıncı, gelişen mücadele dinamikleridir. Bu basınca bir şekilde "yanıt" vermedikleri ölçüde, platformun taban ve öncü işçiler nezdinde hiç bir itibarı kalmayacaktır. Sermayenin saldırılarına karşı biriken öfke ve gelişen eylem dinamikleri, tabanı ve öncü işçileri kendi denetimleri dışında bağımsız müca-

dele ve örgütlenme kanallarını açmaya sevkedecektir. Demek ki, bu reformist sendikacıları "harekete" geçiren birinci etken, gelişen mücadele dinamiklerinin kendi denetimleri dışında bağımsız kanallara akmasından, sınıf devrimcilerinin ve komünistlerin taban ve öncü işçiler üzerindeki politik etkilerinin artmasından duydukları korkudur. İkincisi, buna bağlı olarak, mevcut mücadele dinamiklerini ve güçlerini yaklaşan sendika ve konfederasyon seçimlerindeki kendi "muhalefet" kanallarına yönlendirme ve onun potasında eritme ihtiyacıdır. Altı oyulmuş, itibarını yitirmiş, taban ve öncü işçi desteğinden bütünüyle yoksun bir sendika şubeler platformunun yaklaşan sendika seçimlerinde yeni ve büyük koltuklar kazanamayacağından olduğu kadar, eski ve küçük koltuklarını da kaybetme tehlikesinden duydukları korkudur.

Sendikacıların şubeler platformunu "tabana yayma" girişimi, bunların taban ve öncü işçi dinamiğine ihtiyaç duydukları anlamına gelir. Bu konuda yeni liberallerimizle aynı fikirdeyiz! Ama bu dinamiğin ara kademe bürokratlar için anlamı, sınıf mücadelesini yükseltme, genel grev-genel direnişi örgütleme değil, Türk-İş içinde "dinamik" bir "sol" muhalefet örgütleme ihtiyaçlarıdır. Ve bu muhalefet, sözde ne denirse densin, özde Şevket Yılmaz'a karşı B. Meral ekibinin geçmişteki "muhalefet" çizgisinden çok da farklı olmayacaktır. Bu bürokratlar ve reformistler, taban ve öncü işçi dinamikleri *üzerinde yükselerek* sınıf kavgasının görevlerini yerine getirmeye değil, bu dinamiklerin *üzerine oturarak* Türk-İş içinde koltuk kavgasının görevlerini yerine getirmeye talip oluyor. Kısacası, şubeler platformunu "tabana yayma" çabası ve "işçi kurultayı" girişimi, bu reformist bürokratların kendisinden hiç bir özel beklentiye yol açma-

malıdır. Tersine, bu reformist bürokratların oyalama politikalarına karşı uyanık olmak bugün her zaman olduğundan daha özel bir önem taşımaktadır.

REFORMİST-SENDİKALİST PEKİŞME ve BÜROKRATİK KURUMSALLAŞMA

Platformda son dönemde, "tabana" yayılma görüntüsü altında bürokratik bir kurumsallaşma ve varolan reformist-ekonomist barikatının duvarlarını şovenist sıvayla kalınlaştırma yönünde de adımlar atılmaktadır. Atılan bu adımlara reformist sendikacılar önderlik etmekte ve yeni liberallerimiz tarafından da desteklenmektedir. Bunun arkasındaki temel ihtiyaç, yaklaşan Türk-İş seçimlerine yönelik koltuk hesaplarıdır. Bürokratik kurumsallaşma, basıncı artan taban ve öncü işçi dinamiklerini kötürümleştirerek geri sendikalist muhalefet kanalına yönlendirmenin bir aracı olarak görülmektedir. Reformist-ekonomist pekişme ise, aynı hesaplar doğrultusunda, platformun ayağını düzenin yorganına göre uzatmasının ve şerbetini geri işçilerin nabzına göre ayarlamasının bir aracıdır. Bu yüzden Kürt sorunu konusundaki eski kaypaklıkları bugün korkaklığa; yurtseverlere, devrimcilere ve komünistlere karşı eski husumetleri ise bugün açık bir düşmanlığa dönüşmektedir. Bu reformist bürokratlar Türk-İş yönetimine giden "ince" yolda ilerlerken, anlaşılan o ki, sermaye ve devletiyle aralarını bozacak hiçbir yanlış adım atmamanın hesabı içindedirler. Bu yüzden, kendi denetimler dışında hiç bir inisiyatife, hiç bir kıpırdanmaya tahammülleri yoktur.

Bu bürokratik kurumsallaşma ve reformist-ekonomist

pekişme aşağıdaki temel noktalarda somutlanmaktadır:

Anti-demokratik bürokratik işleyiş ve kurumsallaşma:

Yürütme tümüyle sendikacıların -şube yöneticilerininhakimiyeti altına alınmıştır. Geçmiş dönem icraatıyla tabana ve öncü işçilere güven vermeyen bu yürütmenin seçimlerle yenilenmesi yönündeki talepler yürütme tarafından reddedilmiştir. Kısmen de olsa bu bürokratik işleyişi ve kurumsallaşmayı sınırlamak doğrultusundaki talepler bile bastırılmaktadır. Bir işçi platformunun yürütmesinin, bütünüyle taban inisiyatifinin, iradesinin, dinamiklerinin doğrudan taşıyıcısı olması gerekirken, bu reformist bürokratlar ve destekçisi yeni liberaller "*yürütmede sendikacı sayısı kadar işçinin de yer alması*" talebinin bile karşısına dikilmişlerdir.

Bölge komite ve hazırlık toplantılarına katılım öncelikle sendika şube yöneticileri, işyeri sendika baştemsilci ve temsilcileri ve öncü işçiler ile sınırlandırılmaktadır. Genel toplantılarda gündemin esası üzerinde sadece bölge temsilcilerine söz hakkı verilmektedir. Amaçları platformun bölge komitelerini sınıf kavgasının değil, koltuk kavgasının aracı olacak sendika içi muhalefet komitelerine dönüştürmektir.

Reformist-sendikalist pekişme:

Kürt sorunu: Platformun geçmişte geri bir reformist platformda da olsa sahip çıkar göründüğü Kürt sorununun ve şovenizme karşı mücadele görevlerinin son dönemde sözü

bile edilmemektedir. Kürt halkının özgürlük mücadelesini desteklemek, Kürdistan'daki sömürgeci egemenliği ve zulmü lanetlemek, sadece bir insanlık gereği değil, aynı zamanda bir sınıf görevidir. Platform bu konudaki belirsiz ve kaypak konumunu, ileriye doğru değil, geriye doğru netleştirmiştir. Bu, sermayenin şovenizm ve milliyetçilik zehri ile sınıf mücadelesini dizginleme ve ezme politikasına da dolaylı ya da dolaysız olarak destek vermek demektir.

Yurtseverlere, devrimcilere, komünistlere yönelik tutum: Devrimci basının temsilcilerine yürütmede yer verilmemesi, bölge komite toplantılarına katılımları engellenerek söz hakkı dahi verilmemesi, basını hedefliyor görünse de aslında yurtseverlere, devrimcilere, komünistlere yönelik bir tutumdur. Reformist bürokratlar, bu güçlerin devrimci politik müdahelesini etkisizleştirmeyi reformist-sendikalist zemin üzerinde yükselen egemenliklerini koruyabilmenin başlıca güvencesi olarak görmektedirler. Çünkü bu güçlerin devrimci politik müdahalesi, ara kademe bürokratların ve destekçisi grupların sınıf mücadelesi karşısındaki konumlarını, koltuk çıkar ve hesaplarını teşhir ederek, reformist "gerçek" yüzlerinin görülmesini sağlıyacaktır.

Genel direniş görevi karşısında pratik tutum:

Mücadele programı ve mücadele çizgisi sorunu: Sınıfın bugün acil sorunları temelinde asgari bir direniş çizgisi örgütleyebilmesi bile, sınıfa karşı sınıf temelinde bir mücadele programına ve militan bir mücadele çizgisine sahip olmayı gerektirir. Platformun ise reformist-ekonomist çerçevede

dahi, bir mücadele programı ve mücadele çizgisi yoktur. Şekillendirme yönünde herhangi bir çabaları da söz konusu değildir. Program konusundaki bu sis perdesi, mücadele niyetsizliğinin göstergesi olduğu kadar, ayaklarını bastıkları ve üzerinde manevra yaptıkları liberal ve uzlaşmacı zemini gizlemenin de bir aracıdır.

İşsizlere yönelik tutum: Reformist bürokratların programları yoktur, ama gerektiğinde gerici tutumları son derece nettir! Platformun örgütlenme çalışmasında işçi-işsiz ayrımı yapmakta ve sınıfın işsiz kesimlerini çeşitli yollarla platformdan dışlamaya çalışmaktadır. Bu, misyonları Türk-İş içinde koltuk kavgası olanlar için son derece tutarlı bir davranıştır! İşsizlerin, dahası sendika seçimlerinde oy hakkı olmayan sendikasız (!) işçilerin bu koltuk kavgasında oyun bozanlıktan başka ne işlevleri olabilir! Oysa misyonu sınıf kavgasını yükseltmek olanlar için, sınıfın işsiz kesimlerinin mücadelesini sınıfın genel direniş hattında örgütlemek vazgeçilmez bir görevdir. Sınıf ordusunun on milyon neferinin işsiz olduğu ve sadece son 9 ayda 1 milyon işçinin tensikatlarla kapı dışarı edildiği bir ülkede, reformist sendikacıların bu tutumu, sınıfın genel direnişini örgütlemek gibi bir niyet ve çabalarının olmadığını açıkça gösterir. Sermayenin işsizler ordusuna dayanarak sınıfı kendi içinde nasıl bir rekabete soktuğunu, bu rekabetin bütün kesimler için daha fazla sefalet ve daha fazla işsizlik anlamına geldiğini bu reformist bürokratlar çok iyi bilirler. Bu gerici politikaların arkasında, hem sınıfın genel direniş görevleri karşısında niyetsizlik, hem de "işsiz" devrimcilerin, komünistlerin "platform içine sızarak" bu görevler doğrultusunda müdahalesinden duyulan

korku yatmaktadır. Yarın bu görevler doğrultusunda müdahale, sendikalı ve sendikasız işçiler tarafından yükseltiğinde de, reformist bürokratlar onları bastırmak için yine benzer gericilik silahlarına sarılacaklardır.

Tüm bunların diğer bir yansıması da, platform toplantılarının ve çalışmalarının bir sınıf ciddiyeti ve disiplininden, bir kavga ruh haletinden uzak oluşu sorunudur. Gündemlerinin mücadelenin temel sorun ve görevleri ile değil, teknik ayrıntılara hapsedilmesi sorunudur. vb.

PLATFORM MEVCUT HALİYLE "KALDIRAÇ" OLAMAZ

Reformist-ekonomist anlayış, bürokratik yürütme ve işleyiş, yurtseverlere, sınıf devrimcilerine, komünistlere karşı düşmanca tutum, mücadele programı ve çizgisinden yoksunluk, sınıf kavgası disiplininden uzak gevşeklik vb. bugün platforma damgasını vurmaktadır. Bu platform mevcut haliyle sınıfın acil talepleri için mücadelesinin önderlik ihtiyaçlarına yanıt veremez. Bu yönde bir mücadelenin ve önderlik güçlerinin şekillenmesi için "kaldıraç" işlevi göremez. Tersine, giderek bu görevlerin önünde gerici bir sendikal barikat haline gelir. Şubeler platformu mevcut haliyle, sınıf amacına uygun bir genel grev genel direniş örgütleyemez. Bu platforma rengini verenler, sendika bürokrasisinin alt kademe uzantılarıdır. Konumları, çıkarları sınıfın reformist-ekonomist-pasifist bir cendere ve bürokratik bir kıskaç içine hapsedilmesini gerektirir. Birleşik-politik-militan bir genel grev-genel direniş ve bunun mücadelesi, kendi devrimci,

militan öncü sınıf güçlerini yaratır, onların omuzlarında yükselir. Böyle bir direniş dalgası, küçük büyük demeden en başta bu reformist bürokratları silip süpürür. Bunlar bu yüzden sınıf amacına uygun bir genel grev-genel direnişten korkarlar. Kimseden kendi bürokratik ayrıcalıklarının mezarını kendi elleriyle kazması beklenmesin! Bunların asıl sevdası "üç koltuğa beş koltuk daha katmak"tır. Bunu başarabilmek için "üç kuruşa beş kuruş daha katmak"tan ötesini göremeyen ufuksuz bir taban şekillendirmek ve bunun üzerine oturmak çabasındadırlar.

ŞUBELER PLATFORMUNA NASIL BİR MÜDAHELE?

Şubeler platformunun nasıl bir seyir izleyeceğinde devrimcilerin, komünistlerin genelde sınıf hareketine ve özelde bu platforma yönelik devrimci politik müdahelesi tayin edici önemde olacaktır. Buna bağlı olarak, sınıf mücadelesi pratiğinin dayattığı reformist-devrimci ayrışma ve saflaşmasında, bu platforma katılan öncü işçilerin hangi yönde tutum alacakları bu platformun gelecek seyrini büyük ölçüde belirleyecektir.

Bu doğrultuda şubeler platformuna *içerden* devrimci politik müdahelede bulunmak gerekmektedir. Platform içinden yapılacak müdahelelerle, bürokratik denetimi kırma, taban dinamiklerinin ve örgütlenmelerinin önünü açma, geri reformist-sendikalist cendereyi parçalama ve platformu sınıfa karşı sınıf temelinde bir mücadele programına ve eylem çizgisine çekme vb. yönde çaba gösterilmelidir.

* * *

Platforma yönelik devrimci politik müdahele, sınıfın ve emekçilerin genel direnişini örgütleme ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek görevlerini esas alan bir eylem çizgisini ve SINIFA KARŞI SINIF, KAPİTALİZME KARŞI SOSYALİZM ekseninde bir mücadele programını hakim kılmak doğrultusunda olmalıdır. Bu mücadele programı ve eylem çizgisi, işçi ve emekçilerin *acil talepleri* üzerinde yükselmeli, bunlardan hareketle *sermayenin iktidarını ve sermaye düzenini* hedef almalıdır. Bu perspektifle:

- Platform önüne, işçi ve emekçilerin *militan, politik bir genel grev-genel direnişini* örgütlemeyi temel bir hedef olarak koymalıdır. Özelleştirme saldırısına, işten atılmalara, sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya, işsizliğe, kamu emekçilerinin grevli, TİS'li sendika hakkının gaspedilmesine, Kürt halkı üzerindeki sömürgeci egemenliğe ve katliamlara, faşist devlet terörü ve baskılarına, sivil faşist saldırılara karşı sınıfın ve emekçilerin genel direnişini örgütlemek görevi, platformun temel varlık koşulu haline getirilmelidir.

- "*Kürt halkına kendi kaderini tayin hakkı*" temel şiarı etrafında, Kürt emekçi halkının sömürgeci sermaye devletine karşı sürdürdüğü özgürlük mücadelesine aktif bir destek örgütlemeyi önüne temel bir görev olarak koymalıdır.

- Bu tür platformalara devrimci politik müdahelenin temel unsurlarından biri, *parti, devrim, sosyalizm propagandasını* yükseltmektir. Ama tüm bunların, sınıfın acil talepleri ile, pratik sorun ve görevleri ile canlı, somut bağlantısı

içinde propaganda edilmesi büyük önem taşır. Reformist bürokratların sınıfın geri bilincine yaslanarak devrimci etkiyi tasfiye etmek için yürüteceği demagoji kampanyası ancak bu şekilde boşa çıkartılabilir.

- Sınıf hareketi içinde devrimci-reformist ayrışma ve saflaşmasını yaratmanın bir ayağı da, *militan mücadeleci-pasifist uzlaşmacı ayrışma ve saflaşmasını* yaratmaktır. Reformist-sendikalist-pasifist platformun genel bir devrimci teşhiri, reformist bürokratların hakimiyetini ve etkisini kırmakta kendi başına yeterli değildir. Bunların pasifist-uzlaşmacı oyalayıcı tutumları, platformu sınıf kavgasını yükseltmenin değil, Türk-İş içinde koltuk kavgasının bir aracı haline getirmeye çalışan anlayış ve pratikleri somut örnekler üzerinden teşhir edilmeli ve boşa çıkartılmalıdır. Alınmayan ve alınıp da hayata geçirilmeyen eylem kararlarının hesabı birer birer sorulmalıdır. Eyleme geçmek yönünde, diğer işçi ve emekçi kesimlerle dayanışmanın örgütlenmesi yönünde, bunların üzerinde tabandan özel bir basınç oluşturulmalıdır.

- Platform *taban dinamiklerine ve taban örgütlenmelerine* dayanmalı, esasta taban örgütlülüklerinin temsilcilerinden oluşmalı, yürütme bu temsilciler arasından seçilmelidir.

- Platform diğer emekçi kesimlerin, işsizlerin, kamu çalışanların, öğrencilerin mücadelesiyle *sınıf hareketini birleştirmeyi* özel bir görev olarak kabul etmeli, bu kesimlerin temsilcilerinin de içinde yer alacağı bir genel grev-genel direniş koordinasyonu oluşturmalıdır.

- İçi boşaltılmış bir genel grev-direniş lafazanlığı ile yerel, tekil direnişleri küçümseyen, onlarla destek ve dayanışmayı örgütlemeyen, ve böylelikle gerçek sınıf amacına uygun bir genel grev-genel direniş mücadelesinden de firar eden, onu boşa çıkartan anlayış ve pratikler mahkum edilmelidir. Sınıf amacına uygun bir genel eylem, ancak mevzii, yerel, bölgesel eylemlerden oluşan bir hareketlilik sürecinin ileri, üst ve genel bir biçimi olarak gündeme gelebilir. Bunun için gerekli güç, enerji, deneyim ve örgütlenmenin ancak böyle bir sürecin içinden geçilerek kazanılabilir. Genel grev-genel direniş görevine sahip çıkmak adına, kendi işyerlerinde, bölgelerinde tabandan militan bir mücadeleyi örgütlemek konusunda isteksiz, kararsız, inisiyatifsiz olanlar, niyetleri ne olursa olun gerçekte genel grev-genel direniş görevinden yan çizmektedir. Platform bu perspektif doğrultusunda *tekil, yerel direnişlere* önderlik etmeli, bu direnişlerle dayanışmayı örgütlemeli ve tek tek direnişleri genelleştirmeye çalışmalıdır.

ÖNCÜ İŞÇİLER, DEVRİMCİLER!

Sınıf hareketinin militanlaşması ve politikleşmesi, buna bağlı olarak da şubeler platformunun gerçek anlamda bir ileri, öncü işçi platformuna dönüşmesi; *tabandaki öncü, devrimci mücadele dinamiklerinin ve güçlerinin* sendika bürokrasisinin denetiminden ve onun reformist-ekonomist-pasifist cendereden kurtularak, devrimciler ve komünistlerle birlikte *bağımsız örgütlenme* ve *mücadelesinin yükseltmesiyle* mümkündür.

Bu cendereyi parçalayacağımız, bu kıskacı kıracağımız esas alan, sınıf mücadelesinin eylem ve direniş alanlarıdır. Öncü işçilerin, devrimcilerin ve komünistlerin güçlerini, enerjilerini, dikkatlerini asıl yoğunlaştırması gereken alan da buralardır. İşyerlerinde-bölgelerde militan direnişi yükseltmek ve şubeler platformunun mevcut yapısına da, bu güç ve dinamiklere dayanan bağımsız taban örgütlenmeleri aracılığıyla, aynı yönde müdahale etmek gerekmektedir Burada temel halka, mücadele güçlerinin ve dinamiklerinin sendikalist-reformist-pasifist bir platforma ve onun bürokratik, hantal işleyişine hiç bir şekilde tabi olmaması, hiç bir şekilde onun güdümüne girmemesidir. Bu, hem sınıfın mücadelesini yükseltecek, hem de bu mücadelenin önündeki reformist-bürokratik engellerin, gerici sendikal barikatın parçalanmasının yolunu açacaktır.

ÖNCÜ İŞÇİLER!

Bizi bugün ara kademe sendika bürokratlarından ve onların platformundan önderlik beklentisi içine sokan ve bu

haliyle sınıfın mücadele ve kurtuluş yolunda ilerlemesinin önünde engel teşkil eden zaaflarımızı aşmalıyız.

Reformist-sendikalist-pasifist cendereyi parçalamadan, değil kurtuluş yolunu açmak, sermayenin saldırıları karşısında mevcut kazanımlarımızı koruyabilmek bile mümkün değildir. Sosyalizm ve gelecek ufkundan yoksun bir sınıf hareketi, sadece yarını değil, bugünü de kazanamaz. Yaşadığımız kriz çürümüş kapitalizmin iflas belgesidir. Bu düzen işçi ve emekçilerin, ezilen ve sömürülen bütün kesimlerin en temel, en basit taleplerini bile karşılamaktan acizdir. Tersine, bu ücretli kölelik düzeni kendi sömürücü ve sömürgeci egemenliğini ayakta tutabilmek için, işsizlik, sefalet batağını sürekli daha da derinleştirmek zorundadır. Devlet terörünü, katliamları, her türlü baskı ve gericiliği daha da koyulaştırmak zorundadır. Böyle bir düzenin yaşama hakkı yoktur.

Sermayenin iktidarını yıkmadan, en temel, en basit taleplerimizi dahi köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturamayız. Bunu ancak devrim ve sosyalizm başarabilir. Geçmişte böyle olmuştur, gelecekte de böyle olacaktır. İşsizlik sorunu, açlık, sefalet sorunu, sağlık ve konut sorunu, eğitimsizlik ve kültürel-ahlaki çürüme sorunu, kadın sorunu vb. tüm bunlara bakalım. Asıl iflas eden ve asıl ölümü hakeden kim? Bütün bu sorunlara yataklık eden, varlığı bu sorunların varlığına sıkı sıkıya bağlı olan bizzat kapitalizmin kendisidir. En gelişmiş kapitalist ülkelerde bile, bu sorunların köklü ve kalıcı bir çözüme kavuşturulamamış olması, yukardaki gerçeğin bir ifadesidir. Oysa, bütün imkansızlıklara ve olumsuz koşullara karşın, yaşanmış sosyalizm deneyleri bu sorunların insanlık için yaşamsal bir sorun olmaktan çıkarmayı

başarmıştır. Bu da bir kez daha göstermektedir ki, insanlığın kurtuluşu ancak sosyalizmle mümkündür. Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm! İnsanlığın önünde üçüncü bir seçenek yoktur.

Devrim ve sosyalizm -gelecek- ufkundan yoksun olmak saflarımızda umutsuzluğu, yılgınlığı, kararsızlığı, savunmacılığı ve daha dövüşmeden yenilgi ruh haleti içine girmeyi körüklüyor. Kendisini düzenin ufku, onun yasaları, yasakları, koşulları, kuralları ile sınırlayan ve hak arama mücadelesinin meşruluğunu buna dayandırmaya çalışan bir mücadelenin zemini, düzen ne kadar çürümüşse o kadar çürük oluyor. Bu yenilgi ruhhaliyetini kırmak, kazanmak için bedel ödemeyi göze almak, "Kapitalizme Karşı Sosyalizm" temel şiarı etrafında, sermayenin saldırılarına karşı tam cepheden, kararlı, militan, uzlaşmaz bir mücadeleyi örgütlemek gerekiyor.

Kapitalist Türkiye çürüyor, krizinin ve sömürgeciliğinin batağında debeleniyor. O, işçilere ve emekçilere, yoksul Kürt halkına yalan vaatlerden, zulüm ve katliamlardan, işsizlik, açlık, sefaletten başka hiç bir şey veremez. Bu düzen yıkılmayı, bu devlet parçalanmayı çoktan haketmiştir. Sosyalist Türkiye ve Kürdistan, Birleşik Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, tek kurtuluş yolu budur. Türk ve Kürt halklarının bu topraklarda eşitlik ve özgürlük içinde birlikte kardeşçe yaşamasının önündeki engel, sömürgeci sermeye devletidir, asıl bölücü, asıl terörist odur. Bu özgürlüğü, eşitliği, kardeşliği kazanmamızın yolu olan, Sosyalist Türkiye ve Kürdistan, ancak, işçi ve emekçilerin, Kürt halkının birleşik mücadelesinin eseri olabilir. Böyle bir düzeni ancak bir işçi ve emekçi ihtilali yaratabilir. Bunun için de herşeyden önce ihti-

lalci bir işçi partisine ihtiyaç var. Bir ihtilal partisi de ancak illegal bir parti olabilir. Zira, sermaye iktidarı kendisini yıkmayı hedefleyen gerçek bir devrim partisine yaşama hakkı tanımaz. Sınıf bilinçli bir işçinin başta gelen görevi böyle bir partiyi yaratmak ve bunun için çalışan komünistlerle birleşmektir. İşçiler, devletin icazetine sığınarak ya da mevcut yasalar çerçevesinde işçi, sosyalist ya da devrimci sıfatlı parti kurmaya çalışanlara itibar etmemelidir. Böyle partiler her şey olabilirler ama, asla bir ihtilalci sınıf partisi olamazlar. Öyleyse, temel görevimiz devrim, acil görevimiz ihtilalci sınıf partisidir. Yeni Ekimler için, parti ve devrim mücadelesini yükseltmektir!

POLİTİK, MİLİTAN BİR GENEL GREV GENEL DİRENİŞ İÇİN MÜCADELEYİ YÜKSELT!

SOYKIRIMA LANET!
KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK!
KAHROLSUN SÖMÜRGECİ KAPİTALİST DİKTATÖRLÜK!

ÇÜRÜMÜŞ KAPİTALİZMİ KENDİ KRİZ BATAĞINA GÖMELİM!

YAŞASIN DEVRİM, YAŞASIN SOSYALİZM!

YENİ EKİMLER İÇİN DEVRİM VE SOSYALİZMİN KIZIL BAYRAĞI ALTINA!

İşçi Sınıfı Parti, Devrim ve Sosyalizm Mücadelesinin Kızıl Bayrağı Altına!

Fiyatı:25 000 TL.